

השבת של רבי נחמן מברסלב

וביום השמני ימול בשר ערלתו ... (ויקרא י"ב, ג')

צריכין לעבר על התינוק שבעה ימי ערלה ואחר כך בשמיני מלין אותו, כי זהו בחינת מה שארץ ישראל היתה תחילה ביד כנען ואחר כך נתנה לישראל. ומה שהיה העולם מתקיים בתחילה עשרים וששה דורות בלא התורה ואחר כך נתנה תורה, כי בהכרח שתקדים הקליפה לפרי. ובאמת גם בעת שליטת הקליפה הקודמת לפרי, דהינו בימי ערלה בעת שארץ ישראל ביד כנען ובעשרים וששה דורות שלא נתנה תורה, גם אז מקבלין חיות רק מה' יתברך שמחיה את כולם בחסדו הגדול שהוא בחינת התורה הנעלמת. ועל ידי זה עיקר קיום העולם, כי על ידי זה אפילו כשאדם חוטא ופוגם בברית קדש, וכשפוגם חס ושלוש בברית קדש אזי נמשך חס ושלוש הערלה דחפאי על ברית. והיה ראוי שחס ושלוש יחזר העולם לתהו ובהו, כי עיקר קיום העולם הוא על ידי תיקון הברית, כמו שכתוב: אם לא בריתי יומם ולילה חקות שמים וארץ לא שמתי. כי עיקר כלל ויסוד כל התורה כלה הוא שמירת הברית קדש וכמובא בזהר הקדוש ובכל הספרים. ובשביל זה נקראת התורה ברית, כמו שכתוב: ושמרתם את בריתי. כי עיקר התורה היא שמירת הברית. ועיקר קיום העולם היא על ידי תיקון הברית, כמו שכתוב: וצדיק יסוד עולם. וצדיק הוא מאן דנטר ברית [מי ששומר הברית]. ואם כן תכף כשאדם פוגם בברית חס ושלוש, היה ראוי שחס ושלוש יחזר העולם לתהו ובהו, אך ה' יתברך חפץ חסד ועל כן הקדים הקליפה לפרי והקדים שבעה ימי ערלה קדם המילה, להורות שגם בימי הערלה ה' יתברך נותן חיות בחסדו הגדול שהוא בחינת התורה הנעלמת ועל ידי זה אפילו כשאדם חוטא חס ושלוש ופוגם בברית, ה' יתברך מקימו בחסדו בבחינת התורה הנעלמת ומאריך אפו עד שישוב: וזה מובן היטב מה שאיתא בזהר הקדוש שעל פגם הברית אין מועיל תשובה. ובאמת לאמתו איתא בכל הספרים שעל הכל מועיל תשובה, אך על פי כל דרכי התורה הנגלית בודאי אין מועיל תשובה על פגם טפי המח, אבל יש תורה הנעלמת שהיא בחינת חסד חנם, וזהו החסד שתום ונעלם מעין כל שעל ידי זה נתקים העולם אפילו קדם מתן תורה ואפילו בימי ערלה וכו'. ועל ידי החסד הנעלם הזה מועיל תשובה על הכל. (לקוטי הלכות - הלכות מילה ג' -אות ד')

ואם פרוח תפרח ... (ויקרא י"ג, י"ב)

יש טועים בדעתם לומר, שמי שזוכה למעלת הגדולים, שוב אין צריך מלחמה כלל. אבל באמת הוא טעות, כי אפילו גדולי הצדיקים יש לכל אחד ואחד מלחמה גדולה עם בחינת היצר הרע של מעלה, שהוא בחינת מלאך הקדוש, בחינת גבורות ודינים. ומאחר שיש להם עדין מלחמות, בוודאי אין כולם שווין, ויש ביניהם מדרגות רבות בלי שעור, כי כל אחד כפי מה שזוכה לשבר היצר הרע הגבוה שבו, דהינו להמתיק הדין, כן זוכה לאיזה דרגא ומעלה יתרה בהשגה ועבודת השם. וכן יש טועים להפוך גם כן, שסוברים שמי שהוא חס ושלוש בדיוטא התחתונה, ונפל לבחינת הטמאה, חס ושלוש, כבר אבדה תקותו מה', חס ושלוש, ושוב אין לו טהרה. ובאמת גם זה להפך, כי אפילו מי שהוא בדיוטא התחתונה, בתכלית השפלות והפחיתות, אפילו בהיכלין דמסאבותא, חס ושלוש, גם שם אין קץ וגבול לאלקותו יתברך. וכמו שאין סוף לאלקותו במעלות העליונות של גדולי הצדיקים שזכו למה שזכו, אף על פי כן עדין גבה מעל גבה שמר וגבהים עליהם כמוכן ממש אין סוף ותכלית לאלקותו יתברך במדרגות התחתונות, כי אין מקום ומדרגה שלא יוכל למצא גם שם את אלקותו יתברך, בבחינת 'יומלכותו בכל משלה'. אדרבה, לפעמים כשהאדם בדיוטא התחתונה מאד מאד, והסטרא אחרא והטומאה

מתפשטין עליו מאד ורוצין לבלעו לגמרי, חס ושלוש, חס ושלוש, אז דייקא השם יתברך מרחם עליו ושולח לו טהרה וסיוע מלעלא, כדי שיוכל להחיות את עצמו ולשוב אליו יתברך, או על כל פנים לא יאבד לגמרי, חס ושלוש, כי לא אמר ה' למחות את שם ישראל, וכתוב: "כי יראה כי אזלת יד ואפס עצור ועזוב וכו', ראו עתה כי אני אני הוא וכו'", וכן עוד כמה פסוקים. וזה מרמז במצות נגעים, שבהרת כגריס טמא, ופרחה בכלו טהור; כי דייקא לפעמים כשבא לתכלית הירידה, אז הוא תכלית העליה, ונמשך עליו טהרה ותיקון ממקום שנמשך עליו, אם זוכה לזה, כי אין חקר לתבונתו יתברך ולגדלתו אין חקר, ואי אפשר להשיג דרכו יתברך בשלמות. (לקוטי הלכות - הלכות שילוח הקן ד' - אותיות ט"ו י"א לפי אוצר היראה - יראה ועבודה, אות פ"ח)

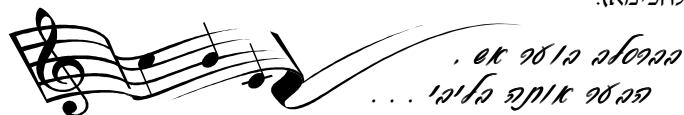
סיפור

(כוכבי אור - להודיע, י')

ספר שהבעל שם טוב זצ"ל התפלל פעם אחת עם החבריא שלו, והתפללו בהתלהבות גדול מאד כדרכם, אחר כך כשגמרו תפלתם ראו שהבעל שם טוב זצ"ל הוא בפנים זועפות, אחר כך ענה ואמר להם בעת שהייתם מתפללים הכניס הבעל דבר בכל אחד מכם מחשבות של גאות ורמות רוחא שאתם מתפללים בהתלהבות ובדבקות כזה, ועל ידי זה נתעורר למעלה קטרוג גדול עליכם, והיה לי יגיעה גדולה עד שהמתקתי זאת. וספר זאת למען דעת כמה וכמה צריכים להרבות בתפלה על זה לזכות להינצל מגאות שהיא תועבת ה', כי יכול להיות שאפילו כשכבר נקיים מכל התאוות והמידות רעות, אף על פי כן נשאר בלב גאווה טמונה חס ושלוש. וכמבאר בהתורה הנעור בלילה הנ"ל (שאפילו מי שכבר קיים והרבה בהתבודדות בצעקה ותפלה בלילה ובדרך יחידי עד שיצא מכל התאוות והמידות רעות, אף על פי כן עדין נשאר בלבו איזה צד גאות שהוא חושב עצמו לאיזה דבר, והמידה של

גאות גרוע מהכל. כמבאר בדברי חכמינו ז"ל שהיא כעובד עבודה זרה ואלו בא על כל העריות כולם עין שם), ועל כן צריכין בשביל זה לבד להתגבר מאד בתפלות וצעקות להשם יתברך שיעזרו לבטל גם את זאת, כמבאר שם ולזכות לענוה אמתיית: (אמר המעתיק איש אחד מטעפליק נסע למוהרנ"ת ז"ל לברסלב לשמע ממנו דברי אלקים חיים. אחר כך מצא בחדר מוהרנ"ת ז"ל חתיכת נייר כתוב בכתב יד מוהרנ"ת ז"ל בזה הלשון: בא אלי איש אחד מטעפליק ושמו... ומעתיק אתחיל לומר תורה ברבים. (מחמת אדמו"ר זצ"ל קצב לו מספר, שבאם יתקרבו אליו אחר הסתלקותו אנשים חדשים כמספר שקצב לו, אז יתחיל לומר תורה ברבים, והאיש הזה השלים המספר. כן אמר מוהרנ"ת ז"ל אחר כך) והאיש הזה נתרחק ממוהרנ"ת ז"ל, כי לא היה יכול כלל להכניס בדעתו כפי שידע בנפשו קטן מדרגתו בעבודת השם, שעל ידו יתחיל מוהרנ"ת ז"ל לומר תורה ברבים: והנה אין מן הצורך לסתר טעות כזה, כי כבר מבאר מדברי חכמינו ז"ל שאפילו אם יתאספו תשעה צדיקים נוראים אסור לומר קדיש וקדשה, וכשנצטרף להם אפילו פחות שבפחותים נגמר בזה מה שנגמר. וכן אפילו כשכל העשרה אנשים שפלים ופחותים, אף על פי כן על ידי התוועדותם יחד נתהוו בזה קדשת שמו יתברך בקדשה או קדיש וברכו וכו', מה שאי אפשר לעשות אפילו על ידי תשעה צדיקים. וכתבתי זאת כי זה נצרך גם לענין הצרופין מן הקבוץ של ראש השנה המוכרחים לאדמו"ר ז"ל ודי לחכימא).

לזכרו וצח אורו ר' ישראל רב בער אסור בן ר' אייזיק שמש, צ"ל

